

PREMIUM

Simon Makienok straalt na zijn treffer. © BSR Agency

De avond van de tranen van Makienok: 'Was een zware periode in mijn leven'

KNVB-BEKER

Het degelijke bekerduel dat FC Utrecht vanavond afwerkte tegen Excelsior'31 (1-4) werd de wedstrijd van Simon Makienok, voor wie het een emotionele avond werd met zijn rentree én doelpunt.

Tim Reedijk 31-10-19, 22:00

Door Tim Reedijk

Toen het balletje van Issah Abass kwam, wist Simon Makienok het wel. Dit zou zijn moment worden. Na dertien maanden revalideren viel hij gisteren met een grote glimlach in, als een kind zo blij dat hij minuten mocht maken met drie graden celsius,

op een kunstgrasveld waar de kruisbanden de zenuwen van krijgen, tegen een clubje dappere amateurs uit de Derde Divisie.

Bijna tweeënhalf jaar nadat Simon Makienok Christoffersen zijn handtekening zette in de Domstad maakte hij zijn eerste officiële doelpunt voor de Utrechters. Bijna tweeënhalf jaar met, tot vandaag, 263 officiële minuten in het shirt van FC Utrecht. Bijna tweeënhalf jaar met vooral heel, heel veel blessureleed. In godbetert Rijssen stond hij er weer – en scoorde hij. De 1-4 tegen Excelsior'31 in de eerste ronde van de KNVB-beker: op papier een formaliteitje maar in werkelijkheid zo veel meer dan dat.

Knuffels

Meteen zijn daar de emoties. De getatoeëerde hand op de imposante borst, de vingers en de blik omhoog. Door de knieën. Een kus op het middelmatige kunstgrasveld in Rijssen. Bijna ironisch dat iemand met zijn blessureverleden voetbal zo puur kan voelen op zo'n mat. Snel daarna is het afgelopen en wordt Makienok door alles en iedereen omhelsd, geknuffeld, gesteund. Van teammanager Marcel Mul tot John van den Brom tot de kleine Joris van Overeem, die bijna verdwijnt in de imposante fysiek van de 2,01 meter lange spits. De tranen kan hij niet meer onderdrukken.

Hij wordt richting de meegereisde Utrecht-fans geduwd. Daar is zijn liedje weer, net als op Het Kasteel zondag, toen hij alleen maar warm liep maar werd toegezongen of hij er al drie in had liggen. Er zijn spelers die er jaren voor moeten werken om zo veel steun te voelen van supporters, maar de 28-jarige Makienok is met zijn gevecht een geval apart. De steun is hem domweg gegund. Hij tikt het logo op zijn borst aan en verdwijnt in de talloze liefhebbende armen van de FC Utrecht-supporters.

Makienok neemt de felicitaties in ontvangst. © BSR Agency

Zware periode

Makienok weet soms ook niet waar hij alle steun aan heeft verdiend. Natuurlijk vroegen fans zich vaak verzuchtend af waarom FC Utrecht een spits in dienst heeft die nooit speelt. Maar diezelfde supporters voelen ook zijn pijn, die van een voetballer die al jaren door blessures domweg niet kán voetballen. „Ik zou liegen als ik zou zeggen dat ik nooit heb gedacht: komt dit nog wel goed? Word ik ooit weer mezelf? Dit was een zware periode in mijn leven, niet eens alleen in mijn voetballevens”, vertelt Makienok. „Maar ik probeer niet te focussen op dingen waar ik niets aan kan veranderen. En ik denk dat ik er op de best mogelijke manier uit ben gekomen.”

„Eindelijk voelt mijn het weer als mijn eigen knie, mijn eigen lichaam zoals het was. Dat is het grootste verschil met vorig jaar toen ik alweer even bij de selectie zat. Het heeft alles bij elkaar zo lang geduurd. Het is moeilijk geweest in veel situaties, veel periodes. Maar juist daardoor kijk je nog meer uit naar het moment dat je er weer bent. Fans, teamgenoten, iedereen steunde me. Ze wachtten allemaal tot ik er weer zou zijn. Dat motiveerde me. Dat hield het leuk. En ja, ik heb altijd geloofd dat ik terug kon komen.”